

Когато пъкъ въ Търново бѣше съвсѣмъ противоположенъ битъ отъ оня въ Лѣсковецъ. Тукъ турцитѣ, като имаха почти неограничена властъ и чрѣзъ това варварско поведение надъ българитѣ, често се случваха такива гнусни и варварски сѣѣни надъ българигѣ, които ме тревожеха твърдѣ мново. Това всичко ме тласкаше, да излѣза отъ тукъ, и да ида въ нѣкоя християнска държава, та да слѣдвамъ повисоки науки. Но кждѣ и какъ ?

Въ това врѣме, прѣзъ мѣсецъ Юлий 1851 год.. се бѣха завърнали: моя съотечественикъ Иванъ Теодоровъ (сега Д-ръ Теодоровъ) и Кжнчо Кесариевъ отъ Бѣлградъ, гдѣто слѣдваха, първия въ гимназията, а втория въ великото училище. Азъ веднага се срѣзнахъ съ Иванъ Теодорова, распитахъ го за всичко въ Бѣлградъ, и му съобщихъ че много желая да ида и азъ въ Бѣлградъ да слѣдвамъ въ гимназията. Той ми даде всички нуждни обяснения и ме укуражи, да ида съ него слѣдъ ваканцията, когато ще се завърне той назадъ. Тогава азъ напускамъ Търново, и се турямъ да моля баща си, да ме проводи съ Теодорова въ Бѣлградъ, за да слѣдвамъ тамъ въ гимназията. Баща ми се съгласи много скоро.

На края на мѣсецъ Августъ заминахъ съ Ив. Теодорова и К. Кесариева за Бѣлградъ, гдѣто постъпихъ въ II-й класъ на гимназията, азъ бѣхъ тогава на 14 годишна възраст. Тукъ менѣ ми бѣше сичко приятно и по моето желание. Слѣдвахъ съ прилѣжание наукитѣ въ класоветѣ и свършихъ 6-й гимназиялний класъ, като единъ между най-добритѣ ученици, защото азъ още отъ началото бѣхъ много добръ приготвенъ.
